

Co jezdí, létá, pluje?

Slož si puzzle pěnové
a máš to hned hotové.
Kam kdo patří, to my víme,
hravě si s tím poradíme.

Auto

*Hudba: V. BLÁHA
Slova: M. VESELÝ*

Vesele

Zpěv

Piano

1. Tú, tú, tú, au-to už je tu! Pojed', má-mo, pojed' sná-mi,
za chvíli jsme za ho-ra-mi. Tú, tú, tú, au-to už je tu! tu!

2. Tú, tú, tú, auto už je tu!
Abyš měla radost v líčku,
svezu tě až ke sluníčku.
Tú, tú, tú, auto už je tu!
3. Tú, tú, tú, auto už je tu!
Jen se, mámo, knitnem vrátky,
vyjedem až do pohádky.
Tú, tú, tú, auto už je tu!

ŘÍKANKA: **SEMAFOR PRO CHODCE**

*Co máš dělat na červenou,
když se kolem auta ženou?
Na chodníku klidně stát,
do silnice nevbíhat.*

*A když svítí zelená,
co to děti znamená?
Malí jako velicí
mohou přejít silnici.*

Pohádka o zlobivém autíčku

- Bylo jednou jedno autíčko, které bylo nesmírně rychlé, až mu to ostatní auta záviděla. Bohužel však bylo i velmi neopatrné a na ostatní autíčka na cestě nedávalo pozor, až se kolikrát málem srazilo. Všichni autíčku říkali, ať se polepší. Jenže komu není rady, tomu není pomoci. Jednoho dne tak přišli páni policisté a autíčku nasadili botičku, takže nemohlo jezdit vůbec. Zůstalo stát osamocené na parkovišti, kde na něj přišlo. Bylo smutné a zanedlouho začalo hořce litovat svého hloupého a neopatrného chování. Když však autíčko slíbilo, že se polepší a bude jezdit opatrně, policistům se autíčka zželelo a botičku mu sundali.
- Autíčko se samou radostí rozjelo tak rychle, že málem nabouralo, poté však zastavilo a jenom pomalu se rozjelo dál. A od té doby je to nejpozornější a nejopatrnější autíčko na světě.

Pohádka o autě, které chtělo ven

Uvnitř garáže, zavřené ve tmě, stálo osamělé auto. Mělo krásně červenou barvu a velká, silná kola. Už několik dní nevyjelo dál, než do obchodu s potravinami. Přemýšlelo o svém strachu na parkovišti před obchodem. Hrozilo tam poškrábání jeho nádherného lesklého laku od ostrých hran nákupních vozíků. Také ostatní auta se bála. Někdy parkovala moc blízko a divoce mávala dveřmi, které bouchly do souseda...

„Ach ne! Nechci nové šrámy a promáčkliny“, pomyslelo si auto a nepatrně při tom v garáži zablikalo.

„Bylo by krásné projet se po klikatých cestách, polích, vyšplhat na kopec a do hor“ zasnulo se při té představě. Mělo tichý motor, který dokázal pracovat bez nebezpečného kouře a špíny. Bylo velmi chytré. S navigací umělo najít vhodný směr i parkování. Tak moc se chtělo rozhlížet po zelené krajině!

„Jaké je venku počasí?“ pootočilo zpětným zrcátkem k oknu garáže, aby to zjistilo. Svítilo slunce a bylo právě tak akorát, na krásný výlet.

Auto začalo přemýšlet, jak přivolat lidi a přesvědčit je, aby vyjeli do přírody. Cítilo, jak mu nečinností trnou kola, jak začíná sedat prach na naleštěná skla. Dostalo velký strach, že už ani nebude umět pořádně roztočit motor.

“Jestli něco neudělám a budu tady dál stát, všechno se mi zasekne”, litovalo samo sebe, až mu z ostřikovačů na okno ukáplo pár slziček.

V tom se ozvalo rachocení a garážová vrata se otevřela. Sluneční paprsky pronikly do tmy garáže.

“Sláva! Projedu se!” začalo se těšit auto.

A skutečně, objevila se celá rodina: máma, táta i děti. Táta auto starostlivě obešel kolem dokola a zkontroloval, zda je všechno v pořádku. Pak naložili batohy do kufru, všichni nastoupili, zapnuli si bezpečnostní pásy a vyrazili na výlet.

Cestou si auto spokojeně pobrukovalo:

“ Brm, brm, kola se mi pěkně točí,
cesta se trošku klikatí,
a řidič má dobré oči.

Vlevo, vpravo, pozor buk,
budeme v horách coby dup!”

Byl nádherný víkend, jako stvořený pro společnou procházku v lese za městem.

Všichni se po krátké cestě nadýchali čerstvého vzduchu, protáhli svá těla a radovali se z příjemné únavy.

Když já tácek mám, auto
z něho udělám. Štětec, barvy,
kolečka, auto jede z kopečka.

Mašinka

Písmenková mašinka

Radostně

D G

Je - de, je - de ma - šin - ka, ve - ze, ve - ze pí - smen -

4 D G A

ka. Vy - hra - je, kdo na - jde vkrá - tku pí - sme -

7 G D G

no K na za - cá - tku, vy - hra - je, kdo na - jde

10 A G D

vkrá - tku pí - sme - no K na za - cá - tku.

Vláček

Jede, jede vláček,
na kolejích ptáček.
Uleť, ptáčku, uleť
a ty vláčku ujeď.

Jede, jede vláček
není motoráček.
Je to rychlík z Prahy,
nemá žádné vady.

O mašince Lízince

Bylo jedno velké nádraží. Na tom nádraží byla spousta mašinek. Bylo to v dobách, kdy ještě měly všechny mašiny komín, ze kterého bafal kouř a musely si s sebou vozit hromadu uhlí, aby vůbec mohly jezdit.

Povím vám pohádku, kterou mi vyprávěla ještě moje babička. Bylo jedno velké nádraží. Na tom nádraží byla spousta mašinek. Bylo to v dobách, kdy ještě měly všechny mašiny komín, ze kterého bafal kouř a musely si s sebou vozit hromadu uhlí, aby vůbec mohly jezdit. Na jedné takové mašině jezdil jako strojmůdce pan Kryštůfek. Měl svou mašinku moc rád a pečlivě se o ni staral.

Jednou, když takhle stála mašinka na tom velikém nádraží, přišla k ní malá holčička a zvědavě si ji prohlížela. Ta malá holčička se mašince hned zalíbila. Měla kudrnaté blondáté vlásky a modrá kukadla.

„Kdopak jsi?“ zeptala se holčičky.

„Já jsem holčička a jmenuji se Lízinka“.

To se mašince strašně líbilo. Chvíli si s holčičkou ještě povídala, pak jí zabafala na pozdrav a ujížděla do dalšího města.

Když se večer vrátila na své nádraží, pan Kryštůfek ji hezky umyl, aby se ráno blýskala, ale všiml si, že je mašinka nějaká smutná.

„Víš Kryštůfku, ty máš jméno a já žádné nemám. Já bych taky chtěla mít jméno. Třeba by se mi líbilo Lízinka!“

Pan Kryštůfek chtěl hned mašince vysvětlovat, že mašinky jména nemívají, ale nakonec si řekl, proč ne, a souhlasil.

„Dobrá, budu ti tedy říkat Lízinko“.

Mašinka Lízinka byla moc šťastná a ráno se hned všem mašinám na nádraží chlubila, že má své jméno. Volala to i na zvířátka, když projížděla kolem zoologické zahrady. Zvířátka jí na pozdrav vesele mávala ocásky.

Za pár dní se zase na nádraží objevila holčička Lízinka a šla se pozdravit se svou známou mašinkou. Mašinka se jí svěřila, že už má také jméno jako ona a obě se tomu vesele zasmály.

Holčička měla na sobě krásné růžové šatičky. Ty se taky hned mašince zalíbily. Večer zase prosila pana Kryštůfka, aby jí udělal také tak pěkně růžovou barvu. Pan Kryštůfek, protože ji měl moc rád, jí to po dlouhém přemlouvání slíbil. Ráno vzal kbelík s růžovou barvou, štětku a natřel celou mašinku Lízinku na růžovo. I komín.

Lízinka byla šťastná. Když jela kolem zoologické zahrady, všechna zvířátka se podívovala, jaká to je krása. A když ji kouř z komína začoudil, sloni nabrali do chobotů vodu a celou Lízinku umyli. Protože byla Lízinka taková krásná a veselá, zařídili na nádraží, aby už nemusela jen vozit uhlí.

A od té doby jezdí růžová mašinka Lízinka s dětmi po zoologické zahradě, dovádí se zvířátka a rozdává radost dětem. A jestli se chcete také svézt, tak rychle zavřít oči a jedeme!

Tangram

Mámo, táto,
na míru,
vyrob mi tangram
z papíru.

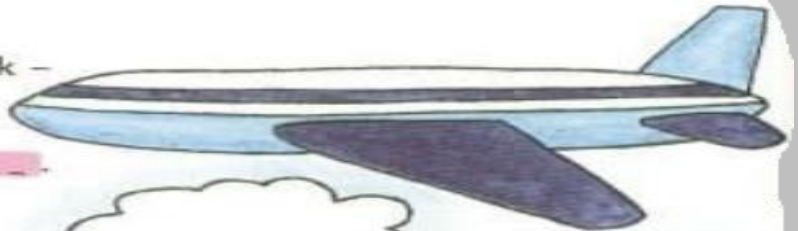

Ve vzduchu

Mámo, táto,
zvládneme,
spolu to uhádneme.

Ve vzduchu

Křídla, trup a podvozek –
pilot míří k obloze.
Každé dítě uhádlo?
Mám na mysli _____

Do vzduchu se lehce vznáší,
vrtulí nám ptáky plaší.
Zraněného ale v mžiku
přepraví ve _____

Piloti prý kormidlují
lodě, které vzduchem plují.
Nenajdeš je v žádné vodě,
jsou to totiž _____

větroni

vrtulníku

letadlo

Koule s košem k nebi míří,
vznáší se jak lehké chmýří.
Výhled jako z balkonu
máš ve vzdušném _____.

Z kopce létat na křídlech?
Strachy se až tají dech.
Tak se hoďte do gala,
pozorujte _____.

Bez motoru letadlo?
Koho z vás to napadlo?
S vzdušným vírem se vždy honí
ten, kdo létá na _____.

balonu

rogala

vzducholodě

Vrtulník

**Z rukou můžeš míti v mžiku,
dvě vrtulky vrtulníku.**

**Rozpaž ruce do dvou
stran, (*rozpažíme ruce*)
vrtulník je přichystán.**

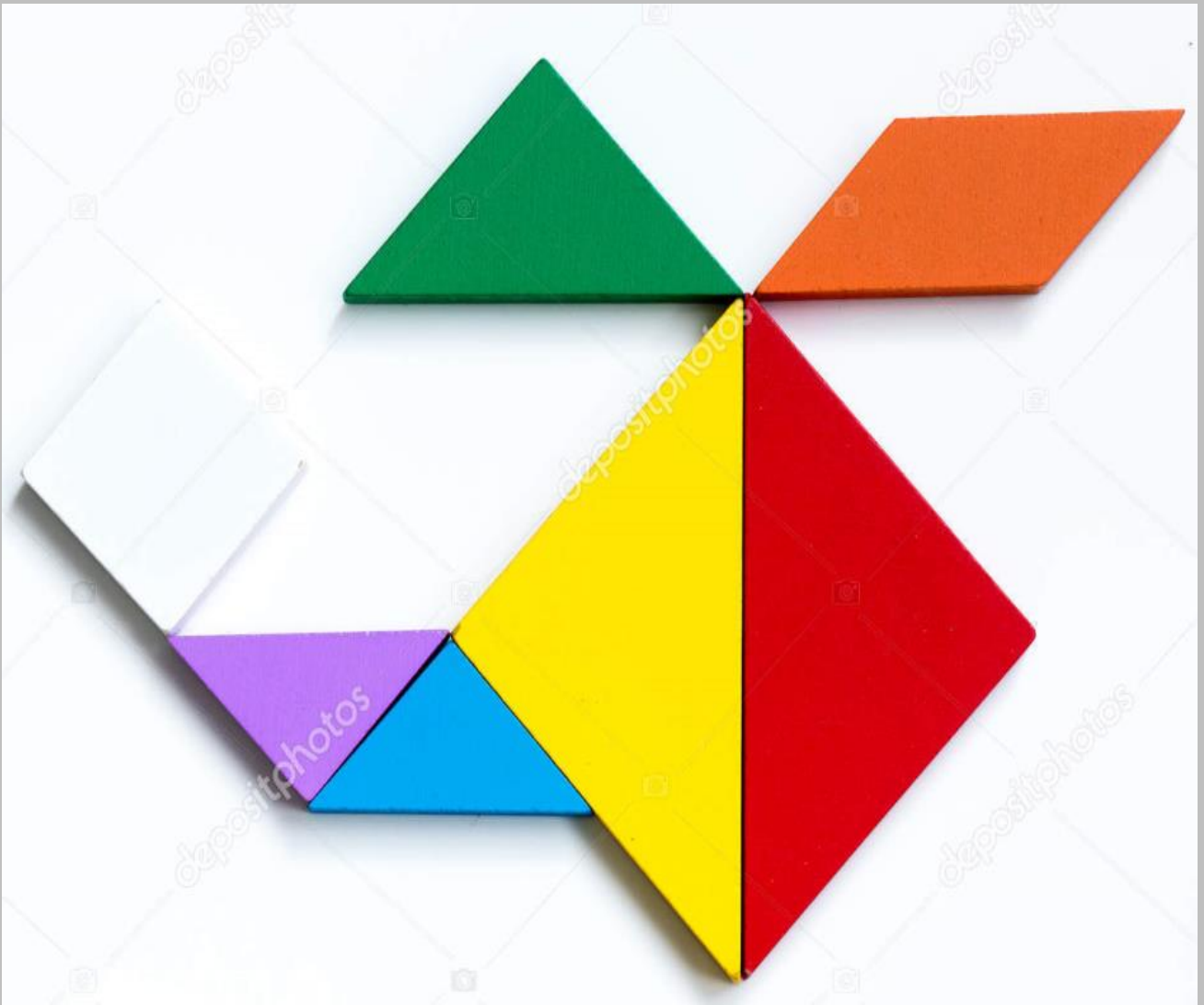
**Nyní ruce v loktech ohni, (*rozpažené
ruce v loktech ohneme*)
a dokola s nimi pohni. (*otáčíme
předloktím dokola*)**

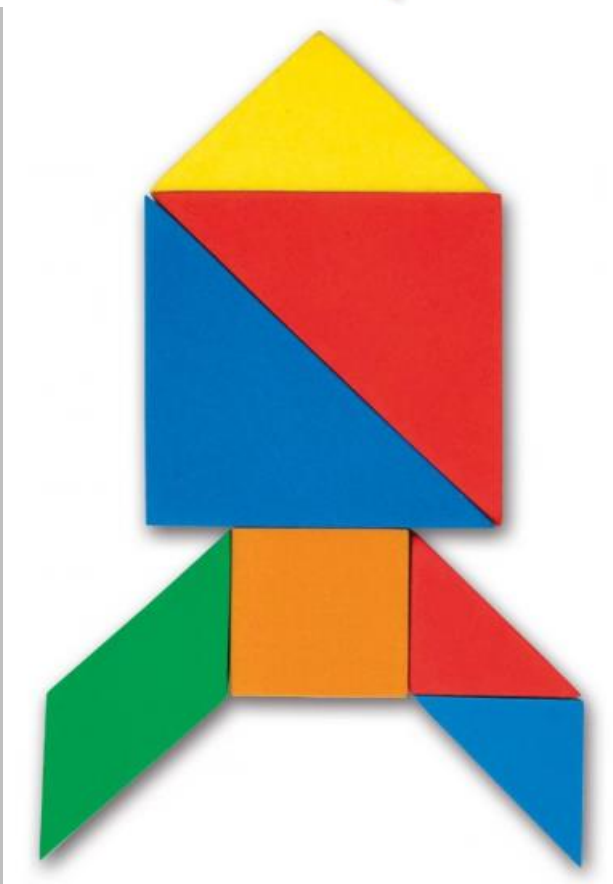
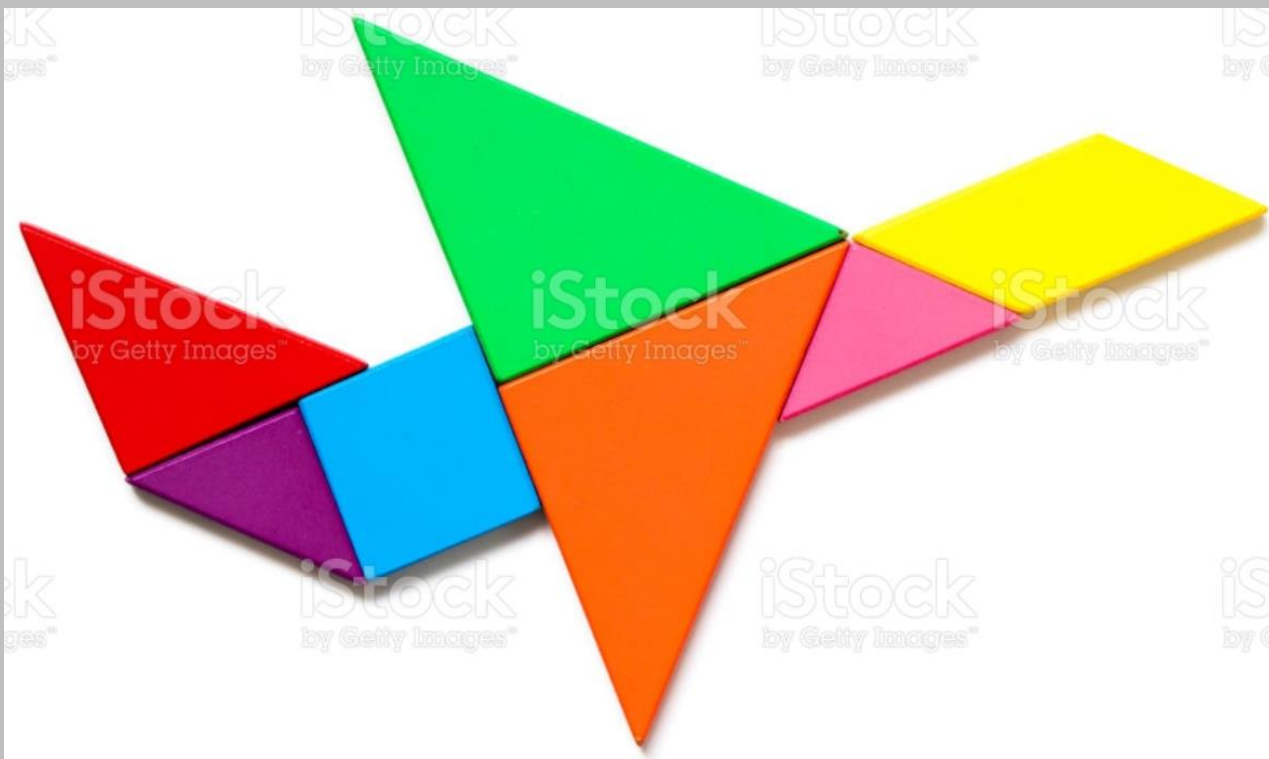
**Když své ruce otočíš,
vrtule hned roztočíš!**

Tangram

Mámo, táto,
na míru,
vyrob mi tangram
z papíru.

Parník

Kampak jedeš parníku, že děláš tak velké vlny?
Jedu, jedu k Bráníku, nepřibírám, už jsem
plný!

Plný malých, velkých dětí, jedu s nimi na
výlety!

Na moři se parník houpá,
nejdřív klesá, pak zas stoupá.
Z komína se kouří,
parník jede bouří.

Lodě

Na sladké či slané vodě
plují malé, velké lodě,
a na mořské hlubině
plují lodě obryně.

Když já tácek mám,
lod'ku si z něj udělám.
Moje lod'ka má i plachtu,
pozvu vás na svoji jachtu.

Tangram

Mámo, táto,
na míru,
vyrob mi tangram
z papíru

